

Mlado Jutro

Štev. 15

Nedelja, 15. aprila

1934

Bogomir Pregelj:

Rusalka

4. Huda coprnica škrepetača

Kakor tiha drobna meglica so polsele vile z Rusalko nizdol po reki. Prešle so široko polje in reka se je že davno zajedla v črne gore. Zamolklo je

ko v mladem jutru. Le Rusalka je bila mirna. Nje niso plašile jate netopirjev, ki so tenko piskajoč plahutale tik nad njeno glavo. Brez bojazni je gledala skale, ki so se sklanjale grozeče nad

šumela vtesnjena med visoke previsne stene, ki so zakrivalle vse nebo razen ozkega traku. Belo se je penila ob čerih ki so se ji vstavljale. V črnih tolmunih se je votlo grgrajoče zvijala v vrtince. Tesno druga k drugi so se privile vile in gledale s plašnimi očmi v teme, ki so se sovražno zgostile na dnu prepa-da, čeprav, čeprav je že davno zardel kakor rožni list ozki trak neba nad re-

reko, kakor da se bodo vsak hip zrúšile vanjo. Trdno je držala veslo v drobni roki in varno vodila čoln čez oljnato se svetilkajoče vrtince in mimo s penami pokritih peči, ki so se stresale v besnem zaletu bobnečih voda. Pokojno je zrla jutranjico, ki je biserno mgljala pred njo tik nad robom gora. Rusalka je vedela, da ni ta pot nič hudega. Vedela je, da jo čaka težko šele

kasneje in tedaj bo potrebovala poguma, ko bo celo sama in ne bo ob njej njenih sestra, ki so se stiskale tam spredaj čolna v tiho ječečo klopko, kakor kupček nesreče.

Vse višje so vstajale stene, ki so oklepale reko. Vse hitreje je brzela med njimi. Vilam se je zdelo, da jih žene veter kakor puščice. Ena izmed vil je okrenila svoj od solz mokri obraz k Rusalki ter ji nekaj zaklicala. Šume nje voda je požrla njen klic, vendar pa je vedela Rusalka, da jo prosi sestra, naj bi se vrnila. »To ni več mogoče,« je smehljajoče odkimala Rusalka in pokazala naprej. Tedaj so se iznenada razklenile stene v širok krog. Ogromen kotel je ležal sredi prepadov. S hitrostjo vetra je grmela vanj reka in se zvila v ogromen lijest vrtinec, ki je požiral sredi okroglega jezera vode. Z vso močjo je pritegnila Rusalka veslo, da je čoln splaval v najzunanjšem vrstičevem krogu, skoro ob izgubljenih stenah drseč. Skrbno je gledala na skale in se zadovoljno nasmešnila, ko je videla, da stoji na malem pomolu, ki je visel nad vodo, visok suh človek, in jih opazuje. Dvignila je roko in opazuje človek je prikimal v odgovor. Ko je pridrsel čoln v bližino, je človek vrgel vanj konec vrvi, Rusalka jo je hitro ujela in privezala v obroč, ki je visel na krmi. Kakor struna se je napela vrv. Čoln je zakolebal globoko potopil nos, da so pljusknili valovi vanj, potem se začel počasi in enakomerno dvigati, dokler ni obstal vzporedno k balkonu. Tedaj je začel navijati suhi človek vrv v velike kolobarje in je pritegnil čoln k pomolu, kjer je obstal v zraku nalahno se zibajoč, kakor da leži v vodi. Rusalka je stopila s sestrami na pomol. Visoki človek je pridržal roke na prsih ter se priklonil odsekano, kakor da se je zlomil v pasu. Potem se je zravnal in obstal nepremično kakor tenek steber, kateremu so navesili črno haljo dopetnico. Njegovo desno vodenosinje oko je razmišljeno gledalo pred se v tla, levo pa je napeto opazovalo nekakšno mušico, ki je plesala v pijanih krogih okrog njega. Dolgi žalostni obraz se ni premaknil, ko je spregovoril s hreščeim glasom: »Prosim, sledite mi k gospej Škrepeti. Pričakuje vas, naše ptice netopirji so nam vas že zarana najavili.« Njegov nos, ki mu je visel kakor tenka kožnata krpica na tanka kakor podkev zavita usta, se je pri teh besedah zamajal in pokazal na vrata, ki so zijala v steno. »Tem bolje,« je prikimala Rusalka,

»pojdimo«. Na petah se je okrenil črni zlovoljni sluga coprnic Škrepetache in šel pred Rusalko, ne da bi privzdigoval noge. Bilo je, kakor, da bi imel mesto nog kolesa, ki ga neso naprej. Tesno za njim je šla Rusalka po rovu, ki se je zlahka nžal. Zdaj pa zdaj je hušknil mimo potoglav netopir, ki ga je prebudilo šušenje peska pod nogami stopajočih, ali pa je plaho zaječala kaka vila, ko so iznenada zamežikala iz mraka sovine oči, kakor male rdeče svetilke. Pred črno žametno zaveso, na kateri so se zelenkasto svetilke mrtvaške lobanje, je sluga obstal. Dvignil je zaveso, in ponovil je: »Vstopite, gospe Škrepetache vas pričakuje.« Plaho so pogledale vile. Ob nizkem ognju, čigar dim se je dvigal prelivajoč se v spahne oblike obsešencev in utoplencev, je sedela v visokem tronu, ki je bil spleten iz človeških kosti in glav, velika coprnic Škrepetache. Oblečena je bila v dolgo rdečo spreminjasto haljo, ki je imela vezena zlata čarovna znamenja. Vrh štrnastih sivih las je postavila zašiljeno kapo, ki je bila isto tako vsa pokrita s čarovnimi slikami. Na kolena si je položila čarobno palico, ki jo je preumetno sestavila iz dvanajstih lesov med uroki kresne noči. Na kljukastem nosu je imela okroglo debelo obrobijene naočnike, napeto gledala na debelo knjigo, ki je ležala odprta na stojalu pred njo in vneto mlela z brezzobnimi čeljustmi. Nekaj trenutkov je gledala Rusalka čitajočo čarovnico, se za hip sklonila k črnemu mačku, ki se je dobrikaje približal z visoko privzdignjenim repom, potem pa nalahno zakašljala. Coprnica Škrepetache je pogledala in začela s strogim, karajočim glasom: »Kdo si, da se me drzneš motiti med...?« Potem je iznenada skočila s prestola, da se je čarovna palica ropotajoč zakotalila po tleh in z razširjenimi rokami tekla k Rusalki, od veselja visoko cvileč. Objela je Rusalko in jo cmokajoč poljubila na vsako lice. »To je pa lepo, Rusalka, da si prišla vendar enkrat obiskat svojo botrico. Ne, to sem pa res vesela. Kdo bi si kaj takega mislil! Pa kako si zrastle odkar sem te v zadnje videla.« Škrepetache si je postavila Rusalko pred se in jo gledala čudeč se, potem pa jo je znova in znova objela, dokler ni Rusalka prosila: »Tak pusti me, botra, saj komaj še diham.« — »Kdo so pa te?« je vprašala coprnic Škrepetache in pokazala na vile, ki so se že davno muzaie smejale, ker je bilo tako smešno, kako je nihala kapa

na coprnici glavi. »To so moje sestre«, je dejala Rusalka in vse vile so pri tem privzdignile zlahka krila ter se dostojno poklonile. »Glej no, saj vas je za celo šolo,« se je čudila coprnica. »pa raste kakor podlessek. Še spoznala vas nisem. Komaj za ped vas je bilo, ko sem vas videla v zadnje.« Potem se je skrbljivo okrenila, ploskala v dlani in zaklicala: »Peter, Peter! V votlino je stopil dolgi čemerni strežaj. Rusalka me je obiskala, Peter! Lepo jo pozdravi!« Odrezano se je priklonil. »Močno sem vesel, gospodična Rusalka, da ste nas blagovolili počastiti s svojim čenjenim obiskom.« »Pojdi sedaj, Peter, in prinesi kave pa sladkega peciva. Dekleta so lačna,« je naročila coprnica. »Razumem!« je dejal Peter ter odšel.

Dalje prihodnjič

De Segur - Marica Bartolova:

Nezgoda male Zofke

Nekoč si je Zofka izmislila, da bi bilo dobro, ko bi punčko umila, kakor umivajo mamice otroke. Vzela je vode, gobo in milo ter pričela prati punčkin obrazek. Prala ga je tako dolgo, da je sprala z obraza vso barvo. Lica in ustnice so obledele, kakor da bi bila punčika bolna in so take tudi vedno ostale. Zofka je jokala, a punčika je ostala bleda.

Drugič si je Zofka izmislila, da bi bilo dobro, ko bi punčko skodrala. Navila ji je lase na papir, in da bi bili še bolj skodrani, jih je pritisnila z vročim železom. Ko je hotela odstraniti papir, so se sneli tudi lasje, ker je bilo železo prevroče. Punčka je bila plešasta. Zofka je jokala, a punčka je ostala plešasta.

Drugič spet si je Zofka, ki je hotela svojo punčko dobro vzgojiti, izmislila, da jo mora naučiti tudi telovadbe. Obešila jo je za eno roko na vrstico. Toda punčka, ki ni bila dovolj pritrjena, je padla in si razbila roko. Zofka je hotela roko popraviti, a ker so se koščki porazgubili, je močno segrela vosek, iz katerega je bila roka in roka je ostala mnogo krajša od druge. Zofka je jokala, toda roka je le ostala krajša.

Nekoč si je Zofka izmislila, da bi bilo za punčko zelo koristno, ko bi ji okopala noge, kakor si jih okopajo odrasli ljudje. Nalila je v majhno vedro vroče vode in vtaknila vanjo punčkinе noge. Ko je punčiko dvignila iz vode, je videla, da so se noge stopile in ostale v vedru. Zofka je jokala, a punčka je ostala brez nog.

Po vseh teh nezgodah Zofka ni več marala svoje punčke, ki je bila zdaj vsa izmalničena in grozno grda. Vse Zofkine prijateljice so se norčevale iz tega spačka.

Končno je Zofka hotela, da bi njena punčka plezala po drevesu. Posadila jo je na vejo, a ker punčka ni trdno sedela, je padla. Njena glava je udarila ob kamen ter se razbila na sto kosov. Tedaj se Zofka ni jokala, ampak je povabila vse svoje prijateljice na pogreb.

Yaljuun:

Pesem o ciganih

Kakor črte v dlani
ceste po ravani —
hija hoj!
Ceste po ravani,
a na njih cigani —
hoj!

Kam cigani greste,
sami ne poveste —
hija hoj!
O, sami ne veste,
kam ženó vas ceste,
hoj!

V daljni, modri dalji
so cigani kralji —
hi čez klanec in planjave,
v kraje, kjer šume dobrave!
Tam pod hrasti, tam pod borl
zrasejo šotori...

Ob potoku bela breza
veje v mrak izteza.
Rdeči ognji plamenijo
in oči žarijo.
Trudna roka strune ubira —
pesem v noč umira...

V daljni, modri dalji
so cigani kralji —
hija, hija, hoj!
Kakor črte v dlani
ceste po ravani,
a na njih cigani,
hoj!

Zarota ovnov

Basen.

Vidiš li, kako visoko tam v zraku žerjavi v najlepšem redu plovejo proti severu?« je vprašal stari oven svojega sina. »Vidim,« je rekel mladi oven, »le čudim se, da nimajo ne orlov, ne sokolov, ki bi vkup držali jato in jo ščitili pred sovražniki; kar sami si izberejo iz svoje srede vodnika in mu sledijo. Če se utruji, pa ga drug žerjav zamenja in jata se njemu pokorava. Mi bi se pa brez ovčjaka porazgubili in ob sovražnem napadu razpršili.«

»Menim, da si prečrnogledl! Zdaj se veda še nimava dovolj ugleda, ker je sirovi ovčjak nad nami. Treba ga bo le odstraniti, pa nam bodo naše ovčice sledile kakor žerjavi svojemu vodniku. Z lepim svojim rogovjem bomo

našo čredo lahko obranili volkov in druge take zverjadi. Kaj zmore osamljen volk proti čredi ovac, ki ga z vso silo potisne v stran? Kaj so volčji zobje v primeri z ovnovim rogovjem?«

Ovna sta se kmalu dogovorila, kako bi se čreda znebila nadležnega ovčjaka. Pridobiti sta si morala še soglasja ovac. Od ovce do ovce je šel glas o zaroti. To je završalo med njimi, glavo ob glavo so stikale, zdele so se strašno imenitne in prisegale, da bodo ovnomā na migljaj sledile čez drn in strn in, če treba, za svoj, od osovraženega ovčjaka osvobojeni rod tudi junaško smrt pretrpele.

»Danes so pa ovce res pridne, vse so lepo zbrane, ne da bi jih priganjal,« si je mislil ovčjak in legel v senco košatega drevesa. Ni dolgo trajalo, pa je začutil volkove, ki so se potuhnjeno bližali čredi. Z lajanjem je svaril čredo in se neustrašeno zakadil v volkove. Toda kaj zmore še tako krepak in spreten ovčjak proti trem sestradanim volkovom? Krvavel je že iz raznih ran in huda bi mu predla, da ni prišel pastir, ki je z dobro pomerjenimi strelji pogнал tuleče zverine v gozd. Ovčja čreda pa je trepetaje gledala boj in begala, kakor je pač ovčja navada, brez glave zdaj sem zdaj tja.

Dolgo se je moral ovčjak zdraviti, ker volčji zobje so ostrí. Izgubil je bil mnogo krvi in obnemogel počival ob robu gozda. Ovce so ga škodoželjno opazovale in niso kazale prav nobene hvaležnosti, pozabile so tudi na prejšnji strah. »Zdaj je čas, da se znebimo našega trinoga,« so rekle in res, spodbujene od klicev mnogobrojnih ovac sta hotela ovna skupno z vso čredo, ki bi jima naj sledila, ovčjaka kar pogaziti. Zaletela sta se vanj, ovce pa za njima. Toda ovčjak je le zarenčal in pokazal zobe, že je šlo vse ju-

naštvo ovnov po vodi. Strahopetno sta sredi poleta odskočila vsak na drugo stran in zbežala, ovce pa za njima.

Tako se je zaradi kratkega razuma ovnov in prirojene plašljivosti ovac zarota ovnov klaverno končala, ljudem v svarilo in v pouk, da jih smejo voditi in ščititi le osebe, ki se odlikujejo s širokim obzorjem in krepkim značajem.

Napisal Steska.

Slavo štine:

Divji roži

Oj, divja rožica,
ti lepa ubožica!
Samotno tu cveteš
in sama komaj veš,
kak gozdu daješ kras,
kako ves tvoj pojas
lepoto gozda dviga,
ko ljubko v vetru miga
posestniku v pozdrav.

Nikdo te ne goji,
nikdo te ne časti,
ti bujno pisan cvet,
ki venčáš gozdni svet.
Naj rosa te poji
in solnce te krepi, —
da, ko dospem nazaj,
v zeleni, tihi gaj,
spet migneš mi
v pozdrav!

Manica:

Za brihtne glavice

Prva:

Oče je hotel s svojimi šesterimi sinčki čez vodo. Toda ravno v pretekli noči je voda odnesla brv in zdaj je bila nevarnost, da bi sinčki utonili, če bi se podali peš čez vodo, to se pravi, če bi jo hoteli prebresti.

Oče premišlja in premišlja, nato stopi domov po vrvi, napravi na vrvi pet vozlov, prime za en konec, stopi v vodo in pravi:

»Otroci, vsak izmed vas naj se krepko prime za en vozel in potem pogumno za menojo!«

Sinovi so ubogali očeta in tako so vsi srečno prišli čez vodo.

Toda — sinov je bilo šest, oče je pa napravil na vrvi le pet vozlov — kaj ko vendar so potem ravnali, da se je vsak izmed njih držal za svoj vozel?

Druga:

Kmet je imel v hlevu mladega volička. Tej živali se je godilo zelo do-

bro, kajti gospodar je postopal z njo izredno lepo in usmiljeno. Nikoli ni vpregal volička v voz ali pred plug, pač ga je pa vsak dan trikrat nasitil z najboljšim kuhanim žitom ter mu nametal v jasli vedno dovolj sladke, lepo dišeče mrvice. Zvečer mu je nastiljal z mehkim mahom, da je čez noč udobno počival in mirno prežvekoval za užito hrano. Ni čuda, da se je voliček vsled kmetovih dobrot pošteno odebelil.

Toda v sreči postane marsikdo preobjesten in zakrivi eno ali drugo nepremišljeno dejanje. Tako je bilo tudi z voličkom. Ko ga je kmet nekoč nal iz hleva, se je voliček uprl. Visoko je poskočil, iztrgal gospodarju verigo iz rok, ubežal čez drn in strn in dobri gospodar ga ni videl nikoli več.

Prijateljski moji, kaj pravite, ali je voliček s svojim begom ravnal pametno ali neumno?

Tretja:

Zdaj pa posebno dobro pazite, prosim!

Neki orjaško močan človek je nekoč z vso silo vrgel kamen naravnost proti solncu. — Kaj mislite, kaj se je tisti krat zgodilo s kamnom?

Marijana Željeznova-Kokalj:

Ujeti veter

Skopuh Jaka je stopal proti domu. Počegnil je razposajeni pomladanski veter in mu odnesel klobuk. Zavrtel ga je v zraku in ga vrgel v reko.

Skopuh Jaka se je raztogotil in sklenil je ujeti veter. Lovil ga je tri dni. Še-le četrtri dan ga je ujel in ga zaprl v globoko kotanjo.

Tu je veter rasel in rasel. V snežnem metežu se je sprostil, planil iz kotanje in drvel čez plan. Zagnal se je v skopuhovo streho in jo odnesel. Potem je vihral dalje, podiral drevesa in rjovel:

»Skopuhu sem klobuk in streho odnesel za pregreho!«

JUTROVCKI PISEJ

Dragi stric Matie! Tudi jaz se hočem udeležiti Tvojega natečaja. Ti ne veš kako se veselim počitnic. To pa zato ker mi je mamica obljubila, da me popelje, ako bom priden, za počitnice na Primorsko k stari mami. Pozdravlja Te **Miloš Likar, učenec I. a razr., Ljubljana VII. Verovškova ul. 51.**

Na počitnice. Na gore! Veličastne gore, kako se svetite pozimi v snegu, kako krasne ste poleti, ko vas ogreva krasno poletno solnce. In bliža se čas, ko se bom veselila te krasote. ko bom hodila po mehki stezi vaških gozdov. Bliža se čas počitnic, oddiha po delu in učenju. In ta oddih hočem preživeti v gorah na Bogatinu. Oh, kako se veselim tega trenutka. V naročju Bogatina bom pozabila vse skrbi, sprehajala se bom po krasnih gozdovih, vdihavala sveži zrak, mislila bom tudi na Tebe dragi stric Matie.

Mia Trapečar, Maribor, Primipova ul. 1.

Koline.

Ko Poljanec prašiča kolje,
je ves teden dobre volje,
ima muziko in špas,
dokler ima kaj klobas.
Ko klobas in mesa zmenjka,
mu je dobra juha grenka.

Lepoša Edvard, uč. ? razr. v Mariboru.

Počitnice.

Zaželjene počitnice so prišle
in vsakega razveselile.
Vsak rad domu pohiti
da se odpočil bi.
Šola je že končala
in dosti truda prizadejala.
Na počitnicah lušno je
ker hodim kopat se.
Da bi počitnice dolge bile
in veselo končale se.

Marijan Kovačič, II. b razred mešč. šole v Mariboru.

Dragi stric Matie! Veselim se počitnic. Veliko imam želja in dosti načrtov, marsikam bi šla rada. Mama nam obeta, da poromamo skupno na Brezje. Če pa ata prosim, da bi šla sem ali tja, mi kar na kratko odgovori: »Cveta ni denarja — kriza!« To me malo užalosti, pa pri nas v Bohinju je lepo, posebno poleti, ko izletniki k nam prihajajo. Povabim še Tebe dragi striček, seveda če

ne občutiš krize. Pa si skupno ogledamo Bohinjsko jezero in slap Savice. Če pa še to ne bo mogoče, sem vseeno doma zadovoljna. Saj tudi pregovor pravi: »Ljubo doma, kdor ga ima.«

Vojvoda Cveta, uč. V. razreda v Boh. Bistrici.

Pomlad.

Le hiti tja ven
v zeleno ravan,
kjer gozdič je zelen,
saj krasen je dan!

Le hiti, požuri
korak,
krasote pomladne deležen
ni vsak!

Že klije iz zemlje, glej,
že zvonček cinglja,
izpod gabrovih vej
kuka vijolica.

Štancer Josip, uč. mešč. šole v Mariboru

Dragi stric Matie! Pišem Ti prvo pismo. Zelo težko pričakujem letošnjih počitnic. Povabila me je že stara mama in teta, naj pridem k njima na počitnice v Podlonk na Gorenjsko. Veselim se, ker bom šla lahko vsak dan nabirat jagode in trgat cvetice, ki jih imam tako rada. Obljubili so mi tudi, da bom šla s sestrkami na Ratitovec. Upam, da se bom vrnila prav vesela in zdrava nazaj v šolo. Pristrčno Te pozdravlja

Verica Bernik, učenka II. b. razreda v Mostah pri Ljubljani.

Dragi stric Matie! Če bom dobila dobro izpričevalo, potem mi je obljubil atek, da pojdem v Ljubljano. Tam se bom s svojo sestrčno kopala in igrala. Časih bova šle tudi na Rožnik na izprehod. Ali se tudi Ti kdaj tam izprehajaš? Tako rada bi Te poznala! Srčno Te pozdravlja

Stojanka Zrimšek, uč. II. razreda v Ribnici.

Dragi stric Matie! Komaj že čakam počitnic. Šla bom z mamo in sestro k babici v Ljubljano. Mama pravi, da se dobi v Ljubljani vse, karkoli si poželš, samo zastoj se ničesar ne dobi. Povsod moraš imeti denar. Zelo sem radovedna na Ljubljano, na električno cestno železnico in na nebotičnik. V Ljubljani

bomo ostali štirinajst dni. Mi z dežele si želimo videti našo belo Ljubljano, meščani pa silijo v počitnicah k nam na deželo.

Zdravko Klanjšček, uč. III. razreda,
Vučja vas p. Križevci pri Ljutomeru

Ljubi stric Matic! Jaz ne bom šla daleč na počitnice — kar doma bom ostala. Saj je doma najlepše, posebno pri nas v Krškem je lepo. Sava teče tik ob mestu in samo čez cesto nam je treba iti, pa smo že ob vodi. Tudi plavati sem se že naučila. Letos dobimo novo kopališče. Le pridi nas v Krško pogledat, saj nismo tako daleč od Ljubljane.

Majda Pfeifer, uč. IV. razr. v Krškem.

Ljubi Jutrov striček! Pišem Ti prvič, ker sem še majhna. V Ljubljani imam staro mamo, dve teti in dva strica. V počitnicah bom šla v Ljubljano. Zelo se že veselim. Lepo Te pozdravlja

Jana Klanjšček, uč. I. razreda,
Vučja vas p. Križevci pri Ljutomeru

Dragi stric Matic! V počitnicah bom šla mogoče na morje ali pa z atekom na naše krasne planine. To bo prijetno — že zdaj se veselim! Toda tudi takrat Te ne bom pozabila in Ti bom pridno poročala, kako živim in kake izlete delam. Tebi pa srčno želim, da bi zadovoljen preživel počitnice in da bi Ti revmatizem vsaj pri indijanskih povesti prizanesel... Srčno Te pozdravlja

Zdenka Pirnat, uč. V. razr.
v Kamniku, Podgora 11.

Dragi Jutrovčki!

Videti je, da so imele naše velikonočne uganke veliko uspeha. Dobili smo zelo mnogo rešitev — na žalost je bilo tudi več napačnih vmes. Tu objavimo imena tistih, ki so pravilno rešili vseh dvajset ugank in ki so poslali rešitve do določenega roka.

Tončka Lavrihova, uč. V. razr. Lichtenurnovega zavoda v Ljubljani; **Rudi Bunc, dijak drž. real. gimn. v Mariboru;** **Tancer Franc, dijak drž. real. gimn. v Mariboru;** **Anica Zavec, uč. I. razr. meščanske šole v Ljubljani;** **Vekoslava Koželj, uč. III. razr. »Mladike« v Ljubljani;** **Nada Tejkal, uč. ? razr. v Ljubljani;** **Rozmanova Milena, uč. mešč. šole v Šoštanju;** **Berta Hribarjeva, uč. II. razr. v Mariboru;** **Zinka Hirschman, uč. IV. razr. v Guštanju;** **Cvetka Bolhar, uč. II. razr. gimn. v Celju;** **Franci Je-**

senko, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani; **Majda Tribučeva, dijakinja klasične gimn. v Ljubljani;** **Zvonko Jurca, uč. V. razr. v Novem mestu;** **Milan Štrukelj, uč. gimn. v Novem mestu;** **Marjan Škerlj, uč. V. razr. v Mengšu;** **Mimica Urbanc, uč. IV. razr. v Vlnji gori;** **Josip Žnidaršič, dijak gimn. v Mariboru;** **Hojkar Branko, dijak drž. real. gimn. v Ljubljani;** **Vinko Šušteršič, uč. I. razr. mešč. šole v Celju;** **Brajdarjeva Metka, uč. V. razr. v Celju;** **Urš Fajdiga, uč. IV. razr. v Marenbergu;** **Hinko Zidar, uč. I. razr. mešč. šole t. č. v Žužembergu;** **Marica Kamnarjeva, uč. V. razr. v Ribnici;** **Vojeslav Stigar, uč. II. razr. gimn. v Ljubljani;** **Brodarjeva Francka, uč. V. razr. v Ljubljani;** **Milko Mina-rič, dijak gimn. v Celju.**

Stric Matic sporoča vsem čitateljem »Mladega Jutra«: Lepo, zelo mično je čitati odgovore na naš novi natečaj, ki sem ga razpisal pod naslovom: »Česa lepega pričakujete v letošnjih velikih počitnicah? Gotovo od srca rad vsakdo prebira te odgovore in želi, da bi vsak Jutrovček imel kar najbolj prijetne počitnice. Le še nam pišite. Če pa si težko pritrgate denarčič za pismo in znamko, lahko vas več skupaj napiše in odpošlje pismo. Saj je glavno, da pride v naše roke. Torej le veselo na delo! Pozdravljeni!

Listnica uredništva

Gril Dušan, dijak v Lj.: Zelo malo prostora imamo v »Mladem Jutru«. Poizkusi pri »Našem rodu« ali pa nam pošlji kako krajšo stvar. Spis ne sme presegati ene strani.

Dobrila Petruša, dijakinja v Lj.: Skušali bomo spis objaviti maja meseca, ko bomo praznovali materinski dan.

Učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju, srez Kočevje: Stric Matic se vam vsem prav srčno zahvaljuje za ljubeznive čestitke. Pesmice za velikonoč je na žalost prepozno dobil in jih zaradi tega ni mogel objaviti. Pošljite mu hitro spise za novi natečaj in sprejmite lepe pozdrave od njega in od nas.

Popravek. Pravljico »Zima in pomlad«, ki smo jo objavili 31. marca, je spisal g. Ivan Vuk, ne pa g. Gustav Strniša, kakor je objavil poredni tiskarski škrat. G. Gustav Strniša je napisal pravljico o razbojniku Švedranu, ki smo jo objavili 8. t. m.

Križanka »Golob«

Vodoravno: 2. besedica neodločnosti; 3. žival v zemlji, 4. delavec, 6. ostanek v stiskalnici, 8. zemlja, 9. vprašanje.

Navpično: 1. glasbilo, 2. poljsko orodje, 3. poziv, 4. ptica noči, 5. mamilo, 6. ploskev, na katero nas veže težnost, 7. določena doba, 8. predlog.

Rešitev križanke »Deska«

Vodoravno: 1. Golica, 7. anilin, 8. demant.

Navpično: 1. gad, 2. one, 3. lim, 4. ila, 5. cin, 6. Ant.

Zanimivosti

Doslej so smatrali za največjo globino morja 10790 metrov, ki so jo odkrili pri Mindanau na Filipinih. Zdaj pa so pri Portoriku našli globino 13.500 metrov.

Zaostalost preprostih narodov je zelo velika. Bakairi ob reki Amazonki v Južni Ameriki znajo šteti samo do šest, Botokudi pa poznajo samo dva izraza: »ena« in »mnogo«.

Najvišja stalna naselbina na svetu je neka vas v Tibetu v višini 4816 m.

Najtežja riba na svetu je kit, ki tehta časih toliko kakor 60 srednjevelikih slonov.

Najbolj nevarne za ladje na morju niso ledene gore, ampak razbite ladje, ki jih ženejo valovi.

Vsako leto nalove v evropskih vodah milijardo slanikov.

Šele v enajstem stoletju so začeli nositi nogavice. Prej so si noge ovijali s povoji.

Vrabec zamahne v sekundi 13 krat s perutnicami.

Švetloba se širi s hitrostjo 300.000 kilometrov na sekundo, elektrika prav tako hitro, zvok pa samo s hitrostjo nekaj čez 300 metrov. Zato tudi sliši-

mo grom šele kasneje kakor vidimo blisk, čeprav nastaneta oba obenem.

V Jadranskem morju živi nad 1400 raznih vrst rib.

Pri nekaterih narodih uporabljajo redke vrste školjk za denar.

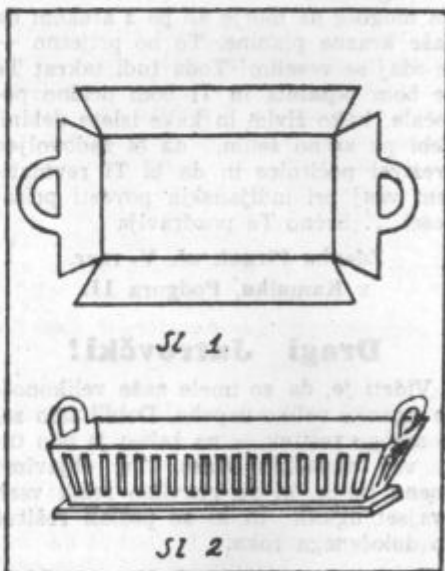
Človek, ki bi hotel prehoditi pot okoli polutnika, kjer je zemlja najširša, bi rabil za to pot skoraj tri leta, če bi hodil vsak dan 8 ur. Seveda je pa to nemogoče, ker teče velik del polutnika čez morje.

Na Kitajskem imajo okoli 300 raznih narečij, ki so tako različna, da se časih najbližji sosedje ne razumejo.

Za spretno roko

Košara za kruh

Da si lahko naredimo košaro za kruh, potrebujemo dva približno 40×40 cm velika kosa debelejšje lepenke ter nekoliko belega in pisanega papirja.

Pred vsem si narišemo na kos lepenke mrežo (sl. 1.), katero izrežemo, notranjo stran pa oblepimo s čistim belim papirjem. Nato prilepimo mrežo v košarico, zunanje strani pa oblepimo s pisanim papirjem v poljubnih vzorcih.

Na dno košarice prilepimo pravokotni komad prav debele lepenke tako, da njegovi robovi nekoliko presegajo dno košarice (glej na sl. 2.). Tako debelo lepenko si lahko nabavite pri trgovcu, ki jih uporablja za zlaganje raznih tkanin.